

СЪДРУЖНИЦИТЪ

(Продължение отъ 4 стр.)

гава не ше може да дойде горе, за да спаси децата, които останаха да чакатъ въ залата.

„Тичай, Мяки!“ извика Дянни, мжчейки се напразно да седне. „Струва ми се, че тѣ ни забравиха. Тичай, Мяки, и не чакай за менъ“.

„Не, азъ нѣма да тичамъ, защото ти си ми съдружникъ“, рече Мяки.

Той се облегаше на патерицитѣ си при леглото на Дянни.

„Турни си ржцетѣ около врата ми, Дянни. Ей така. Сега, дръжъ се здраво! Згуши лицето си върху рамото ми. Така е добре; сега ние ще вървимъ. Крепи се здраво и гледай да не гълташъ димъ, Дянни“.

Тропъ! тропъ! тропъ!, се чуваше да тракатъ презъ тежкия димъ малкиѣ патерички вънъ отъ стаята, въ горещия коридоръ. Дянни бѣ зграбчилъ съ ржце врата на съдружника си, бѣ прибралъ краката си, които все пакъ се махаха безпоощадно отзадъ, и така и двамата гледаха да се спасятъ.

Хлопъ! хлопъ! хлопъ! Мяки бѣше толкова нисъкъ, че гжстиятъ димъ, който нахлуваше на облаци къмъ тавана, не го засягаше. Той бързаше къмъ стълбитѣ, като си държеше ржцетѣ надолу и очитѣ полуотворени. Не смѣеше да говори на Дянни, защото не можеше да псеме въздухъ.

Вънъ отъ зданието имаше много помагачи и много загрижени лица.

„Спасени ли сж всичкитѣ деца?“ попита единъ отъ надзирателитѣ на болницата.

„О, господине, не всички,“ бѣше печалния отговоръ. „Има нѣколко въ горнитѣ зали, които не можеха да се спасятъ, защото пожара се разпространи много бързо. Има още две малки момченца въ долната зала, които е невъзможно да достигнемъ.“

„Ти ямомченц атрѣбва да бждатъ непременно спасени,“ извика надзирателтъ. „Не би ли се опиталъ нѣкой да ги спаси?“

„Господине,“ извика единъ помощникъ, който бѣше извадилъ вече навънъ около десетъ деца, „късно е вече, всичкитѣ

стълби сж обхванати отъ пламъка и самата зала е пълна съ огнь“. И действително, отъ всѣки прозорецъ излизаха голѣми пламъци.

Тропъ! тропъ! тропъ!

Какъвъ може да бжде тоя звукъ, който идѣше отъ къмъ мраморната стълба предъ изпълнената съ димъ врата на обречената на гибель болница? Шумътъ не бѣше голѣмъ, но тия, които стоеха по-близо го отличаваха много ясно отъ пукането на горящото дърво, бучението на пламъцитѣ и падането на тежкия дървенъ материалъ.

Тогава право подъ облакъ димъ излѣзе малкиятъ Мяки, носящъ Дянни на раменетѣ си. Ржце за помощъ се прострѣха да го поематъ и храброто момче припадна въ ржцетѣ на единъ едъръ полицаѣ.

Дянни не бѣше почти никакъ пострадалъ, но се бѣше само страшно изплашилъ. Мяки, обаче, бѣ пострадалъ много зле: ржцетѣ му бѣха изгорени на много мѣста, а веждитѣ му изпърлени. По боситѣ му крака се бѣха вдигнали мехури отъ огъня, по който той бѣ стѣпвалъ. Любезни ржце го отнесоха на безопасно мѣсто, но той за дълго време лежа въ безсъзнание.

Най-после той дойде на себе си и първата му мисль бѣше да попита за Дянни. Следъ това пакъ си затвори очитѣ и като се обърна мжчително въ леглото, рече: „азъ и Дянни сме съдружници, не знаете ли това?“

Отъ английски Р. И.

